

Tutuistuin Russeliin 2 vuotta sitten. Löysin hänet vaeltelemassa metsässä kuin eksynyt lapsi läheltä taloani. Hän oli lyönyt päänsä ja hänen otsassaan oli ruhje, josta valui verivana. Talutin hänet autoon ja vein välittömästi terveyskeskukseen. Siellä todettiin, että Russelilla on muistinmenetys ja aivotärähdys. Russel pääsi luokseni toipumaan. Hän ei vieläkaan muista mitään ennen metsässä vaeltelua. Muistinmenetyksen lisäksi Russel alkoi kärsiä selittämättömistä painajaisista. Monta kertaa viikon aikana heräsin siihen, että hän istui sänkyni jalkopäässä tuijottaen seinää. Kun hän huomasi, että heräsin, hän kömpi viereeni. Hän ei aina uskaltanut nukkua yksin painajaisen jälkeen. Pidin Russelista. Meillä oli 2 vuotta ikäeroa ja vaikka hän olikin 18, oli hän söpöllä tavalla lapsellinen. Hän ajatteli naiivisti ja oli kiltti kuin mikä. Omituisia tapoja hänellä myös oli, mutta olin tottunut niihin. Usein hän tuijotti seinää täysin paikallaan kun hänellä ei ollut tekemistä ja hän teki sitä myös ulkonakin. Yleensä kun palasin töistä, hän riensi kertomaan minulle mitä oli päivän aikana tenhyt. Yleisin oli se, että hän oli kävellyt metsässä. Eräänä iltana kun palasin kotiin, ei Russelia vielä näkynyt. Ajattelin, että hän varmaan palaa pian kävelyretkeltään metsästä. Kun alkoi tulla pimeää, aloin huolestua. Tein ruokaa ja yritin katsoa televisiota, mutta huoli puski mieleeni jatkuvasti. Kattasin pöytää, kun kuulin etuoven käyvän. "Emily!" Russelin ääni huudahti. Menin eteiseen, jossa Russel nojasi reisiinsä hengästyneenä. "Mitä ihmettä..?" ihmettelin. "Missä sinä oikein olit? Olin huolissani.." "Anteeksi.." Russel huohotti. "Olin keskustassa." "Siellä? Sinnehän on 4 kilometriä. Miksi ihmeessä?" "Tapasin erään.." Russel veti syvään henkeä ja tasasi henkensä. Hän kohosi pystyyn ja näin kuinka pojan silmissä loisti into. "Kenet?" kysyin. "Kerron myöhemmin. Ruoka taitaa olla valmista? Täällä tuoksuu ihanalta!" Russel sanoi ja nyökkäsin. Menimme syömään. Russel ei puhunut asiasta koko iltana, joten itsekkin ajattelin olla siitä hiljaa, vaikka hinkusin kysyä asiaa. Sen kenet Russel tapasi oli varmaankin hyvä asia, koska hänen silmissään paistoi into, jota en ole aikaisemmin nähnyt. Jotain todella hyvää oli tapahtunut, mutta mitä? Seuraavana aamuna heräsin siihen, että Russel istui jalkopäässäni tuijottaen minua taas tuo eilinen into silmissään. "Huomenta!" poika hihkaisi. "Mm.. Huomenta..?" kohosin istumaan. "Tein aamupalaa. Se odottaa alhaalla", Russel hymyili. "Vai niin.. Kiitos, Russel. Miksi näin?" ihmettelin. "Miksi ei?" tämä kumosi kysymykseni. "Ah, niin.. Et vain yleensä tee aamupalaa.." nousin. Poika hymyili, mutta pysyi hiljaa. Olipa hän salaperäinen.. Suuntasimme alakertaan ja söimme. Russel vilkuili eteisen suuntaan hymyillen. Siellä taisi odottaa joku.. Mutta kuka..? Ei kai.. Olisiko se.. se eilinen tyyppi, jonka Russel tapasi. Syötyämme siivosimme pöydän ja tarkkailin Russelia, sekä eteistä, että ulko-ovea, mutta ketään ei näkynyt. Ehkä se tyyppi ei ole vielä tulossa.. Onhan kello vasta yhdeksän. Siirryimme katsomaan televisiota ja katsoin nauhoitettuja ohjelmia. Russel ei kylläkään katsonut televisiota, vaikka laitoin pyörimään yhden hänen lempi sarjoistaan. Russel vain istui lattialla minun ja television välissä tuijottaen hiljaa oviaukolle päin. Jakson loputtua päätin avata suuni. "Russel?" kysyin, mutta poika istui edelleen hiljaa tuijottaen oviaukolle. "Odotatko jotakuta?" Hiljaisuus. "Russel?" kysyin ja nousin istuen pojan eteen. Russel tuijotti minuun päin, mutta ei minua, vaan lasittunein silmin lävitseni. "Russel..?" kysyin huolestuneena. "Oletko kunnossa?" Omituista.. Yleensä Russel reagoi siihen kun istun hänen eteensä. Laskin käteni pojan polvelle. "Russel?" Samassa tämä hätkähti ja hänen silmänsä tarkentuivat minuun. "Emily? Miksi et katso televisiota?" "Miksi katsoisin? Jakso loppui jo. Oletko kunnossa?" Tapahtuiko jotain eilen keskustassa..? Oliko se sittenkin huono asia..? Hän kyllä näytti iloiselta.. Russel oli hiljaa ja huokaisin. "Et siis ole.. Okei.. Voisitko kertoa kenet oikein tapasit eilen?" "Minä olen kunnossa, mutta odotan vain-" Russelin lause katkesi ja hänen ilmeensä kirkastui kuin lamppu olisi sytytetty. "Anteeksi.. Ovi oli auki, joten ajattelin, että saan tulla siitä kuin ennenkin.." tutun

kuuluinen ääni sanoi. "Ah, kas siinä te kummatkin olette. Pitkästä aikaa, Emily." Tuijotin eteeni ja päässäni vain suhisi hiljaa. Sitten muistikuvia tulvi mieleeni kuin hyökyaalto vyöryisi rannikolle. Käännähdin nousten ja ryntäsin halaamaan parasta ystävääni peruskoulusta. "Diana!" Tämä vastasi halaukseen. "Ihan nähdä taas.." Erkanin Dianasta ja tarkastelin naista. "Et ole muuttunut. Uudet lasit kyllä on", sanoin hymyillen. Diana hymyili. "Et sinäkään ole kokenut mitään radikaalia muutosta." "Mitä teet täällä?" ihmettelin. "Velipuolen takia", Diana nyökkäsi Russelin suuntaan. Katsoin Russeliin. "Onko hän Mick?" "On", Diana hymyili. Vilkuilin kaksikkoa epäuskoisena. "Mitä..?" päästin hämmästyneen hengähdyksen. Mutta sehän käy järkeen miksi en tiennyt, että Russel onkin Mick, Dianan velipuoli. En ollut ikinä nähnyt häntä, mutta Diana oli kyllä kertonut hänestä. Russel tuli eteiseen ja katselin kaksikkoa. "Mm.. Mitä nyt tulee tapahtumaan?" kysyin. Hiljaisuus. Diana katsoi Russelia hymyillen. "Sano vain", tämä rohkaisi. "Tuota.." Russel empi kun katsoin tähän. "Niin?" kysyin. "Koska.. muistinmenetys vaivaa minua.. Diana muuten palautti osan muistoistani.. Minä muistan kuinka leikimme yhdessä lapsina.." Russel hymyili iloa loistaen. Rutistin Russelia. "Ihanaa!" hikaisin ja erkanin pojasta. "Niin.. toivottavasti et pahastu.. mutta.. minä palaan kotiin, jossa voin saada muistoni takaisin.." Russel sanoi epäröiden, mutta hymyili. "En todellakaan!" iloitsin. "Sehän on vain hyvä. Palaa ihan rauhassa kotiin, kunhan soitat minulle joskus." Hymyilin ja Russelin epäröinti katosi. "Kiitos, Emily.." poika halasi minua ja vastasin siihen. Se oli viimeinen kerta kuin näin Russelin ja enkä ole kuullut hänestä sen koommin. Ehkä hän hukkasi puhelimensa, kuten tavallista.. Tuo ihana, kiltti ja utelias poika pysyy mielessäni kuin tatuointi ihossa. Häntä ei voi unohtaa.